

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2853/2019
05.09.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бисерке Живановић, председника већа, Бранислава Босиљковића, Божидара Вујичића, Илије Зиндовића и Весне Поповић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Марија Јоксовић, адвокат из ..., против тужене ББ ад ..., чији је пуномоћник Ива Јакшић, адвокат из ..., ради утврђења ништавости и исплате, одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 784/18 од 08.02.2019. године, на седници одржаној 05.09.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 784/18 од 08.02.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 784/18 од 08.02.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П 974/17 од 13.2.2018. године, делимично је усвојен тужбени захтев и утврђена ништавост одредбе члана 9. став 1. Уговора о кредиту за куповину стамбеног објекта осигураном код Националне корпорације за осигурање стамбених кредита број ..., закљученог 17.04.2008. године, између тужиоца и тужене, у делу у коме се тужилац као корисник кредита обавезао да по основу трошкова обраде кредитног захтева и пуштања кредита у коришћење, а на основу Одлуке о тарифама накнаде тужене, плати туженој једнократну накнаду у висини 1,3% од износа одобреног кредита у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан плаћања, док је одбијен тужбени захтев за утврђење ништавости наведеног става уговора у делу у коме се тужилац као корисник кредита обавезао да туженој плати једнократну накнаду за коришћење услуга Кредитног бироа. Обавезана је тужена да тужиоцу исплати износ од 502,85 швајцарских франака са домицилном каматом од 17.04.2008. године закључно са 24.12.2012. године и законску затезну камату на износ дуга у швајцарским францима од 25.12.2012. године па до исплате, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате. Обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 47.860,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Вишег суда у Сомбору Гж 784/18 од 08.02.2019. године, ставом првим изреке, жалба тужиоца и жалба тужене су одбијене и првостепена пресуда

потврђена. Ставом другим изреке, одбијени су захтеви тужиоца и тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11 и 55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом, одлучено је о утврђењу ништавости одредбе уговора о кредиту која регулише накнаду трошкова обраде кредитног захтева и исплати, којом је утврђено да је тужбени захтев делимично основан. О овом праву тужиоца, судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, а ревизијом се неосновано указује на другачије одлуке судова, јер постојање другачије одлуке не указује нужно и на другачији правни став, јер правилна примена права у споровима са захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања, због чега не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Сходно изнетом, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене, као изузетно дозвољеној, применом члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије применом чл. 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, док према члану 479. став 6. ЗПП, против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Предмет тужбеног захтева је утврђење и исплата, тужба је поднета 14.06.2017. године. Вредност предмета спора означена у уводу првостепене пресуде је 50.755,77 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, у коме вредност предмета спора, очигледно не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то значи да се ради о спору мале вредности, у коме ревизија није дозвољена, те је и ревизија тужене недозвољена, применом члана 479. став 6. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бисерка Живановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић